

Dopet

[Spara som PDF](#)

Fråga:

Du skriver om faran med att göra nattvarden till mer än den är. Ser du någon parallell med dopet här? Hur ser du på dopet?

Svar:

Eftersom jag själv inte arbetar som pastor, så ställs jag inte så ofta inför frågor om dopet. Men faktum är att dopfrågor har blivit vanligare. Jag ser att allt fler personer av de jag har kontakt med tänker på dopet och önskar att döpa sig. Därför har jag funderat lite kring detta utifrån vad jag finner i Bibeln.

Personligen kan jag se likheter mellan dopakten och nattvardsfirandet. Om vi nu (utifrån Bibeln) ser nattvarden som ett medel till att få oss att minnas och förkunna Jesu blodiga offer på korset för vår frälsning, så kan man se dopet som ett medel till att proklamera för omvärlden att jag varit villig att dö och uppstå med Jesus. Dop och nattvard är båda yttre ting som skall vittna om en betydligt djupare andlig sanning. Petrus säger i 1 Petr 3:21 att dopet är:

"...ett rent samvetes bekräftelse till Gud genom Jesu Kristi uppståndelse..."

Den frälsande tron innefattar ju att man överlåter hela sitt liv till att vara underordnat evangeliets fria gåva och därmed Jesus Kristus (detta har tappats bort allt mer tycker jag). Dopet i dopgraven blir då en bild för hur mitt gamla syndiga liv dör (likt hur den gamla världen dog under syndafloedens vatten) och att jag uppstår i mitt nya liv på andra sidan dopgraven. Jesus är min räddare, likt Noas ark.

Rom 6:3: "Eller vet ni inte att vi alla som har blivit döpta till Kristus Jesus har blivit döpta till hans död?"

Gal 2:20: "och nu lever inte längre jag, utan Kristus lever i mig. Och det liv jag nu lever i min kropp, det lever jag i tron på Guds Son, som har

älskat mig och utgivit sig för mig.”

Ibland säger vi istället att vi korsfästs med Kristus, det är en annan bild för samma sak. Lagen, Guds bud dömer oss som syndare. Vi står skyldiga. Men Jesus tog straffet så att jag slipper dö för min synds skull. Nu kan jag åberopa hans död så att min syndiga natur blir korsfäst och jag får leva med Jesus som Herre som om jag vore en helt ny människa, och dessutom med ett fast löfte om evigt liv!

Gal 2:19: ”Ty jag har genom lagen dött bort från lagen för att jag skall leva för Gud. Jag är korsfäst med Kristus”

Sedan frågar sig somliga om dopet är nödvändigt för att bli frälst. Då tror jag vi är inne på ett sakramentalistiskt tänkande. Jag tycker inte att man kan se dopet som nödvändigt för frälsningen. Det står visserligen:

Mark 16:16: ”Den som tror och blir döpt skall bli frälst, men den som inte tror skall bli fördömd.”

Men det står också att det är endast tron som frälser. Vi kan minnas att en av rövarena som korsfästes samtidigt som Jesus, bekände Jesus som Messias (bekännelsen låg i orden: ”när du kommer i ditt rike” Luk 23:42) och han bekände sin synd (”Vår dom är rättvis. Vi får vad vi har förtjänat.” Luk 23:41). Detta räckte, och han blev alltså frälst utan att ha blivit döpt. Den rövaren fick inget av alla de sakrament som kyrkan har hittat på, men Jesus lovade ändå att han skulle få vara med i Paradiset (Luk 23:43). Så Jesus såg i rövarens inre att omvändelsen var äkta och fullvärdig. Det finns säkert många andra människor i historien som man skulle kunna peka ut som frälsta men som inte varit döpta på något sätt.

Jag skall här nämna att jag inte är för barndop. Dopet har ju med ett personligt beslut att göra, och jag tycker inte att vuxendopet är oviktigt. Dopet ingår ju i Jesu missionsbefallning till oss. Men jag tror alltså inte dopet är något sakrament eller nådemedel. Dopet är främst ett yttre vittnesbörd om vad som skett i mitt inre: att jag varit villig att dö från mitt ego, mitt syndiga jag, för att uppstå med Jesus i ett pånyttfött liv där Jesus får vara Herre och Gud. Vi får alltså inte göra för stor sak av ett medel som har till uppgift att vittna om något som är betydligt större än medlet i sig.

Dophandlingen är ett vittnesbörd inför mig själv, världen, andemakterna och inför Gud att jag nu menar allvar med min omvändelse. Ser man det så här, är ju dopet faktiskt viktigt. Man kan alltså se dopet som en troshandling där min tro tar sig

uttryck i en påtaglig aktivitet. Jämför det med Abraham som blev kallad ut ur sitt hemland av Gud. Ett tecken på att han trodde Gud (förtröstade på att det Gud hade sagt var sant) var att han tog sin familj och började vandra i den riktning Gud hade pekat. Här säger Bibeln att detta tillräknades Abraham som rättfärdighet. Dopet kan vi se som ett sådant konkret steg som bekräftar min förtröstan på Gud och hans evangelium för mig. När vi tar steget ut och förtröstar på att Guds evangelium är vår enda räddning, då tillräknas vi Jesu rättfärdighet; då förklaras vi rättfärdiga.

Rom 4:3: "Ty vad säger Skriften? Abraham trodde Gud, och det räknades honom till rättfärdighet."

Rom 4:24: "Rättfärdighet kommer att tillräknas oss som tror på honom som från de döda uppväckte Jesus, vår Herre"

Rom 3:28: "Vi hävdar att människan förklaras rättfärdig genom tro, utan laggärningar.

Skall jag också säga något om extrem villfarelse när det gäller dopet, så får jag återigen peka på vad Katolska kyrkan tror. Där praktiseras ju barndop, och där är tron den att pånyttfödelsen ligger i själva dopet, vilket alltså sakramentalism och både obibliskt och fel. Så här står det i Katolska kyrkans katekes:

Avsnitt 1213: "Det heliga dopet är grunden för hela det kristna livet, porten till livet i Anden (*vitae spiritualis ianua*) och dörren som ger tillträde till de andra sakramenten. Genom dopet befrias vi från synden och föds på nytt som Guds barn, vi blir Kristi lemningar, inlemmas i kyrkan och får del av hennes sändning. Dopet är pånyttfödelsens sakrament genom vatten och ord."

Om du undrar, så är jag själv både barndöpt och vuxendöpt. Men jag döpte mig ganska långt efter att jag hade överlåtit mig till Jesus. Mitt dop (frugan döptes samtidigt) var en liten men salig tillställning, för jag tror Jesus gladdes när vi i dopet proklamerade vår omvändelse för omvärlden. Så visst måste vi kämpa för att alla som omvänder sig till Jesus också bekräftar innebörden och allvaret i den omvändelsen med ett efterföljande dop. Och före dopet skall vi ge undervisning om allvaret i att omvända sig till Jesus: "nu lever inte längre jag, utan Kristus lever i mig".

/Lennart

- 94 visningar